

Hoofdstuk 1

Zaterdagavond, 17 januari 1998, het liep al tegen elf uur. De Schimmelstraat in de Kinkerbuurt in Amsterdam. Oude straatlantaarns verlichtten de gevels met vaag gelig licht. De straat lag in een verwaarloosde Amsterdamse volkswijk uit begin 1900. De woningen waren slecht onderhouden, klein en gehorig.

Achter zijn computer werkte een jonge economiestudent aan zijn afstudeeropdracht. Zijn studentenkamertje dat hij na lang zoeken eindelijk, voor te veel geld, had kunnen huren, was gelukkig erg rustig. Een van de wanden grensde aan een garageachtige ruimte, een soort van loods. Daar woonde niemand. Overdag was er hooguit wat gerommel van de eigenaar te horen. Die had daar zijn boot gestald en sleutelde er soms wat aan zijn auto, een indrukwekkende zwarte Amerikaanse pick-up. Een enkele keer was een stampende generator te horen, maar altijd overdag, nooit 's-avonds. De buurtbewoners, van wie de meeste goedgebekt waren, zouden het niet pikken.

Toch hoorde hij er zojuist mannenstemmen. Het geluid drong gemakkelijk door de dunne wand, maar verstaan kon hij ze niet. Geconcentreerd tuurde hij weer naar de grillige grafieken op zijn beeldscherm. De tijd tikte door, de stemmen vervaagden, verdwenen naar de achtergrond, hij sloeg er geen acht meer op.

Hoeveel tijd er verstreek, een kwartier, een half uur? Hij had er geen besef van. Maar plotseling was er dat harde geluid dat hem uit zijn concentratie haalde. Hij hoorde de stemmen weer, maar nu harder. Er klonk een harde knal, er werd geschreeuwd. Hij luisterde ingespannen. Hij kon de woorden niet

onderscheiden. Hij hoorde geluiden van dingen die verschoven ... omvielen.

Op straat liep de oude buurman van de overkant nog even een laatste uitlaatrondje met Binkie, zijn nog jonge Yorkshire terriër. Het was fris buiten, maar voor deze januarimaand niet echt koud, bedacht hij zich. Eigenlijk altijd wel lekker om zo vlak voor het slapen nog even een ommetje te maken. Hij trok er altijd wel een half uurtje voor uit. Behalve als het regende. Het onrustige hondje had nu eenmaal een hekel aan regen. Maar het was droog en Binkie snuffelde aan het straatmeubilair of zijn leven ervan afhing. Hier en daar plengde hij zijn reukspoor, zodat andere honden zouden weten dat dit zijn gebied was. Plotseling stond het hondje stil met zijn oortjes gespitst. Ook zijn baas ving het geluid op. Het kwam uit de loods vlakbij bij het pleintje.

In de stille studeerkamer van de student klonk het nog luider door. Er werd geschoten. De knallen volgden elkaar onregelmatig op. Ze stopten ook weer even abrupt als ze begonnen waren. De student drukte, geschrokken, zijn oor tegen de koud aanvoelende gepleisterde wand. Hij vroeg zich af of hij het wel goed had gehoord. Was daar echt geschoten? Met twee stappen was hij bij het raam. Schuin aan de overkant van de straat zag hij de oude buurman met zijn hondje achter een geparkeerde auto staan. De oude man keek in de richting van de inbandige loods direct naast zijn woning en bleef zo staan kijken. De jonge man deed het verstandigste wat in hem opkwam, hij belde.

‘Politie, wat kan ik voor u betekenen?’

De geroutineerde toon in de stem van de brigadier van de meldkamer aan het hoofdbureau stelde hem wat meer op zijn gemak.